

10. DOPISY ADRESOVANÉ OHNI

Braňo Mago

Škrtnutí mě znovu probudí a já se dotýkám známých uhlíků. Sleduji tvoji ruku, jak se odtahuje. Zavíráš dvířka a já se dívám přes skleněnou stěnu na můj každodenní výhled. Police plné knih. Lampa. Starý gauč. Psací stůl. Na stole telefon. Židle. Kuchyňská linka. Koš na odpadky. Všechno perfektně uspořádané v minimálním prostoru.

A ještě jsou tady troje dveře do neznáma. Mezi dvěma z nich visí na zdi kytara. Kromě ní zdobí zdi jen dvě skla podobná tomu mému. Za nimi je jenom modrá barva, která se vždy postupně mění na černou. Nechápu, k čemu ti jsou. Vždyť se na ně stejně nedíváš a světlo ti dávám já i lampa. Stojíš u sporáku a na jedné z jeho černých ploten něco vaříš. K čemu je ti sporák? Vždyť i já ti klidně pomůžu vařit. Jeho oheň je v porovnání s mým malý a slabý. Za chvíli už sedíš u stolu. Když dojíš, ani si neodsedneš, ale jen vezmeš jednu knihu z hromady navršené na stole a začneš číst. Nevypadáš velmi šťastně. Sedíš tam dlouho a já postupně slábnu.

Sedíš u stolu s propiskou v ruce. Vypadáš zamyšleně. Něco píšeš. Za chvíli se zamračíš a papír zmuchláš. Vezmeš další a zase píšeš. Dlouho přemýšlíš, pak znovu píšeš. Zmuchláš papír, vezmeš další. Mnohokrát se to opakuje.

Najednou dopíšeš a usměješ se. Odejdeš od stolu ke zdi a vezmeš kytaru. Sedneš si na gauč a papír opřeš o polštář. Začneš brnkat do strun a zpívat. Netrvá to dlouho a už zklamaně muchláš papír. Odložíš kytaru a sedneš si opět na gauč a hledíš na mě. Co se stalo, že jsi tak smutný? Proč tě ani já nedokážu rozveselit?

Vstaneš a nabereš do rukou všechny zmuchlané papíry. Jdeš ke mně. Co to má znamenat? Otevřeš skleněná dvířka, která nás oddělují. Prosím, nech je otevřené, teď se cítím mnohem lépe! Hážeš mi zmuchlané papíry a já je proměňuji na černý popel. Tehdy si to uvědomím. Ty mi píšeš dopisy! Ty si mě vážíš! Proč musí shořet dřív, než jim porozumím? Zavíráš skleněná dvířka a já se už těším na tvůj další dopis.

Dlouhé večery sedíš u stolu a čumíš do knih. Na mě se ani nepodíváš. Co je v těch knihách tak důležitého, že tomu obětuješ tolik času? Vždyť tě to ani netěší, vidím to na tobě! Málokdy mi píšeš a já se cítím smutně. Vždyť takhle není spokojen nikdo z nás.

Teď děláš něco divného. Dáváš kytaru dolů ze zdi a neseš ji pryč. Za chvíli se vrátíš se šroubovákem a odmontuješ i držák. Co to má znamenat?

Pak doneseš ke stolu další dvě židle a začneš vařit. Snažíš se mnohem víc než normálně. Vybíráš mnoho různých přísad a využiješ všech pár hrnců, co máš.

Pak si sedneš na gauč a čekáš. Podíváš se na mě. Vypadáš nervózně. Vtom sebou trochu cukneš a jdeš ke dveřím. Otevřeš a dovnitř vpustíš dva lidi, muže a ženu. Trochu se ti podobají, ale oba jsou oproti tobě o hodně starší. Usmívají se a prohlíží si tvůj byt. Začneš si s nimi povídat a odložíš knihy ze stolu. Pak jim naservíruješ večeři a začnete jíst.

Po nějakém čase odejdou, tvé napětí opadne a začneš dávat byt zpátky do pořádku. Vracíš kytaru na držák, když vtom se zamyslíš. Nezavěsíš ji, sedneš si na gauč a začneš hrát.

A tak plynou dny a pak týdny. Každý večer je stejný, ale mně to vůbec nevádí. Vždy se těším na tvůj další dopis. Kdybys tak věděl, že jim nerozumím! Ale možná by ses kvůli tomu jen trápil. To by

nebylo dobré, beztak vypadáš dost smutně. Asi je lepší, že to nevíš. Ach, tak moc ti chci pomoci! Ale jak? Kéž by nás neoddělovala ta skleněná stěna! Víím, že by ses cítil lépe!

Tenhle večer je jiný. První, čeho si všimnu, je kytice ve váze na stole. Možná je taky pro mě! Za chvíli vidím tebe, jak vycházíš z jedněch dveří do neznáma. Působíš tak nějak upraveně a co je nejdivnější, usmíváš se. Těším se, že jsi konečně šťastný. Jen škoda, že ta kytice shoří, když mi ji dáš. Mohl bys ji položit před ta skleněná dvířka. Aspoň by konečně byly na něco dobré. Přijdeš ke stolu, vezmeš kytici a zamíříš ke dveřím. Otevřeš je, vyjdeš ven a zamkneš. A já nechápu, co se děje.

Něco se s tebou děje. Když mě každý večer zapálíš, za skly na zdech už je temnota. Děláš pořád to stejné, čumíš do knih a hraješ na kytaru, ale něco je špatně. I když... přece jen pořád sedáváš u stolu a píšeš mi dopisy. Asi se nic nezměnilo.

Ale když mě jednou probudíš, nejsi v pokoji sám. Je s tebou i nějaká žena. Sednete si ke stolu. Jíte a povídáte si. Vypadá to, že při vaření ses snažil ještě víc, než když tu byli ti dva. Lampa je vypnuta, takže jediným zdrojem světla jsem tady já. Ale vy si mě vůbec nevšímáte. Jen světlo, které vám poskytuji, je asi důležité. Proč jen nedokážu zhasnout? Vždyť si moje světlo nezasloužíte! Ale po chvíli jím pohrdnete a odcházíte k jednom z dveří do neznáma. Proč teď vypadáš tak šťastně? Copak ti nestačím já? Proč se mnou šťastný nejsi? Zůstanu o samotě a pomalu slábnu.

Probouzíš mě. Zase potřebuješ jen moje světlo?! Sedneš si ke stolu a píšeš. Tváříš se zamyšleně, za chvíli papír zmuchláš. Ale mě je to už jedno. Víím přece, že tyhle dopisy už nebudou pro mě. Po zmuchlání několika papírů si vezmeš kytaru, sedneš si na gauč a opřeš o něj papír. Začneš hrát a zpívat. Snažíš se mě provokovat? Ukazuješ mi dopis, který není pro mě, a ještě při tom zpíváš?! Vtom odložíš kytaru, papír našťvaně zmuchláš a otevřeš skleněná dvířka. Hodíš mi dopis a on hoří. Za chvíli hoří všechny, které jsi dnes napsal. Zavřeš skleněná dvířka a já ničemu nerozumím. Netrap mě takhle prosím! Tak záleží ti na mně, nebo ne? Kdybys mi tak uměl odpovědět. Ale ty se už na mě nedíváš, sedíš totiž u stolu a studuješ knihy.

Takhle ubíhají mnohé večery. Hraješ, píšeš mi dopisy a čteš. Občas přijde ta žena. Postupně hráváš méně a méně. Vypadáš vyčerpaně. Znovu ti toužím pomoci. Jen kdybys mi to dovolil... Vždyť já se na tebe nedokážu tolik zlobit. Klidně ať je tu i ona, jen mě prosím neignoruj. Záleží mi na tobě...

Probudíš mě. Sedíš na gauči a upřeně na mě hledíš. Líbí se mi to. Už dlouho se mi od tebe nedostalo takové pozornosti. Ale čím déle na mě hledíš, tím víc mám pocit, že něco není v pořádku. Vypadáš smutně a trochu rozzlobeně. Prohlížím si místnost, hledám něco, co by mohlo být příčinou tvého stavu. Nejprve nevidím žádnou změnu, ale pak si všimnu něčeho v rohu pokoje. Kytice v koši.

Přestala k tobě chodit ta žena. Píšeš mi víc než kdykoli předtím. Téměř každý den dostávám nové dopisy. Těší mě, že sis konečně uvědomil moji hodnotu. Nechápu, co jsi viděl na ní. Ona k tobě nepatřila.

Zase sedíš u stolu a učíš se. Vtom zvedneš sluchátko telefonu. Tvůj obličej zvažní. Chvíli posloucháš a pak pustíš sluchátko. Zůstane viset na drátě. Pomalým krokem přejdeš ke gauči a

svalíš se na něj. Vypadáš malátně. Upřeně se na mě díváš, ale mám pocit, že mě teď vůbec nevidíš. Začneš plakat.

Den na to znovu sedíš na gauči. Vedle tebe sedí ten muž, který tady byl předtím. Teď jsi zapomněl schovat kytaru, ale on si ji stejně nevšiml. Oba hledíte prázdnými pohledy. Občas jeden z vás krátce promluví. A já nevím, jak ti mám pomoci. Ale i tak toužím po tvé blízkosti a chci, abys ty konečně toužil po mně.

Když ten muž odejde, sedneš si ke stolu a začneš psát se slzami v očích. Trvá to několik hodin. Dlouhé chvíle jen přemýšlíš a občas něco napíšeš. Já už se těším na dopis. Ještě žádný ti netrval tak dlouho. Když už téměř nehořím, rozpláčeš se. Divím se tomu. Vždyť mi píšeš dopis, co je na tom smutného? Pak mi jej konečně zmuchlaný dáš. Jelikož už dohořívám, pořádně si ho pomalu vychutnám a znovu zhasnu.

Píšeš mi méně než kdysi. Na kytaru už téměř nehraješ. Strašně moc se učíš a jsi čím dál tím víc vyčerpaný. Já mám energie plno. Kéž by bylo možné dát část z ní tobě. Máš kruhy pod očima. Jsi vyhublý. Bojím se o tebe.

Probudíš mě, jako každý večer. Sedíš na gauči a díváš se na mě. Ve tvém obličeji se zračí směs hněvu a zoufalství. Když se rozhořím, vezmeš ze stolu knihu, otevřeš skleněná dvířka a hodíš mi ji. Proč to děláš? Ani nestihne dohořet a už přidáváš další. Poté se rozvalíš na gauč a zaboříš si obličej do dlaní.

Trávíš se mnou víc času. Když mě probudíš, je za skly na zdech ještě modrá. Těším se, ale tvé chování mě trápí. Nepíšeš. Nehraješ na kytaru. Ani se neučíš. Jen celé dny vyleháváš na gauči. Jíš velmi málo. Přemýšlím, proč jsi tak smutný. Nebo sis uvědomil, že nic kromě mě nepotřebuješ?

Znovu k tobě přijde ten muž. Sedíte u stolu a povídáte si u jídla. Když jsi vařil, trochu se ti to připálilo. Najednou něco řekneš a obličej toho muže změní svůj výraz. Udeří rukou o stůl a začne na tebe křičet. Ty něco říkáš, ale marně. On se postaví, ukáže prstem na kytaru a dál křičí. Tvůj pohled je prázdný. Za chvíli muž odejde a bouchne za sebou dveřmi.

Zůstaneš sedět u stolu bez pohybu. Sedíš asi půl hodiny a já toužím být při tobě víc než kdykoli předtím. Tak velmi chci vyřešit všechny tvé problémy! Kdy to už konečně pochopíš?

Zvedneš se od stolu a zavřeš všechny dveře vedoucí z místnosti. Jdeš ke sporáku a otočíš ventil. Nevyjde žádný oheň. Poté si sedneš na gauč a čekáš. Já nechápu co se děje. Vtom si všimnu tvých rukou, jak se ke mně natahuje. Otevřeš skleněná dvířka a já konečně dostávám vytouženou svobodu. Její důsledky si ani nestihnu uvědomit a můj výbuch už pohlcuje všechno kolem.

Police plné knih.

Lampu.

Starý gauč.

Psací stůl.

Telefon.

Židle.

Kuchyňskou linku.

Koš na odpadky.

A tebe.

Dřív než stihnu pochopit, co jsi udělal, neexistuji už ani já.

Existuje už jen popel.